

ментарен, кабинетът от хегерогенни политически единици е парламентарен запъртъкъ. Такъв кабинет ще бжде коалиционен и ще може да функционира само съ взаимни отстъпки и концесии. Гдѣ оставатъ тогава „принципиалнитѣ различия“ между партиитѣ? Какви сж тия партийни програми, които ще бждатъ суспендирвани всѣкога чрѣзъ компромиси и каго такива ще криятъ въ себе си илюзорни искания? Не въ коалициитѣ е спасението на принципа. Всѣко коалиционно парламентарно министерство е по-малко дѣеспособно спрѣмо програмнитѣ искания на съставецитѣ го партии, слѣдователно и спрѣмо нуждитѣ на държавата. А ако се спремъ на обвинението, че демократическата партия осуетила нѣкога въ народното събрание прокарването на пропорционалната система, а пъкъ днесъ съвсѣмъ противорѣчиво я проектира за общинското самоуправление, то не може да ни избѣгне наивността, съ която се поддържа подобно обвинение. Нима и радикалитѣ не прѣдвиждатъ за общинитѣ работи, които обаче по своята сжщностъ сж непрактични за общото управление на цѣлата държава?

До колкото ми е извѣстно най-искрени привърженици на идеята за балканска федерация сме ние, българитѣ. Ала една партия да вписва въ програмата си нѣща, които тя сама не е въ положение да реализира, е само по себе си излишно и доста неполитично. Иматъ ли радикалитѣ въ джеба си съгласието на респективнитѣ балкански държавици, та даватъ такава голѣма важностъ на това свое